

המושל והאנקור

מכתב אהבה מס' 65

אני שט במולדת הערבית
כדי לקרא משירי בצבור,
ואני משכנע
שהשיר הוא לחם שנועד לצבור,
ואני משכנע
שהאותיות הן דגים
ושהמים הם הצבור...

במולדת הערבית אני שט
עם השירים האלה:
חילים משליכים לכלא,
סוהרים סוגרים עלי דלת,
ולי יש בכיס רק אנקור זעיר,
אבל הקצין עוצר אותי
ורוצה רשיון לאנקור האמור,
במולדת צריך להצמיד למלה
רשיון לחיור...

ואני מחכה שעות
לצו המושל, אסור,
מתבונן בשקי החול,
ים דמעות בעיני אצור,
ומולי תלייה כרזה
בדבר "מולדת אחת",
בדבר "עם אחד",
ואני יושב כחלדה,
מקיא את הצער שלי...
רוזם סטמאות של ברדשור
ונותר על ספה של ארצי,
משלך
פחץ השבור.

כשאת נמצאת אתי
אני אוהב לחצות בכל הרמזורים האדמים,
עולה כי דחף ילדותי
לכצע אלך עברות
ולעשות מליון שטיות.

כשירך טמונה בכף ידי
אני אוהב לשבר את כל הזגוגיות
שהציבו סביב האהבה,
ואת כל ההודעות הרשמיות
שהממשלה שלחה כדי להפקיעה,
ואני מתמלא אקסטזה בלי גבולות
כשזוכית שבורה ננעצת
בצמיגי מכונתי.

קורא בגופך ומשכיל

למן היום שנדו אותי מן השבט
כי תליתי לפתח אהלך שיר
וורד בצדך
החלה ירידת הדורות.
ירידת הדורות לא החלה מפני
שאנשים שכחו את עקרונות הדקדוק,
אלא מפני ששכחו את עקרונות הנשיות,
ומחו את כל שמות הנשים
מזכרון המולדת.

אה, אהובתי;
מהי המולדת הזו, הנוהגת באהבה
כאיש משטרה?

ורד הוא בעיניך קשר להפלת המשטר
ושיר הוא עלון חשאי שנכתב נגדו.
מהי המולדת הזו,
שלוכשת צורת ארבה צהב
חוחלת על גחונה מן האוקיינוס עד המפרץ,
מן המפרץ עד האוקיינוס,
שמדברת ביום כקרוש
ומסתחררת מטבור אשה בלילה?

מהי המולדת הזו,
שמחקה את סעיף האהבה מתכנית הלמודים,
שבטלה את השירה
ואת עיני הנשים?
מהי המולדת הזו,
שיצאת למתקפה נגד כל ענן גשם,
פותחת תיק חשאי לכל שד
ומחברת דו"ח חקירה
על כל ורד?

מדימה כמשחקי ילדים שפמוך:
בעיני אני בן תרבות
בזכות אהבתי אליך...
הימים בטרם עיניך: אפשרות.
הימים אחריהן: רסיסים.
או אל תשאלי מדוע אני אתך...
אני רוצה להחליץ מן הנחשלות,
לעבר לעדן המים,
רוצה להחליץ מן הבדואיות
ולשבת תחת העץ.
לרחץ במי מעינות,
ללמוד את שמות הפרחים.

אני רוצה שתלמדי אותי קרא וכתב
כי הכתיבה על גופך היא ראשית הדעת
וחדירה לתוכו היא כניסה לתרבות,
ומי שלא קרא את מחברות גופך
ישאר בער כל ימיו.

הרוב הגדול של שירי המשורר הסורי ניזאר קבאני (1923-1998) היו שירי אהבה, והוא אף נודע ברבים בכינוי "משורר האשה", אך לא מעט משיריו היו שירים פוליטיים, או פוליטיים למחצה. כאן מצורפים שלושה שירים כאלה: השניים האחרונים מדגימים את הקשר המיוחד שעשה קבאני בין הדיכוי הפוליטי ובין דיכוי התשוקה והארוטיקה.